

รายงานการประชุมวุฒิสภา

ครั้งที่ ๒

(สมัยวิสามัญ)

วันพุธที่ ๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๕ (สมัยวิสามัญ) พ.ศ. ๒๕๕๑

สารบัญ

สมัยวิสามัญ ๒๔๘๑

หน้า

ครั้งที่ ๒/๒๔๘๑ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑ วันพุธที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๔๘๑	
(๑) พระยาศินคารักษ์ กรรมาธิการวิสามัญชุดที่ ๓ ขอ ลาออก และตั้งชื่อ พต.ท. พระยาอภัยสงคราม	๗
(๒) รับรองรายงานการประชุมคณะตุลาการครั้งที่ ๑๙, ๒๐ ๒๑ และ ๒๒/๒๔๘๑ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑	๘
(๓) ร่าง พ.ร.บ. ป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๑ (สาระที่ ๒ และ ๓)	๘

รายงานการประชุมวุฒิสภา

ครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑

วันพุธที่ ๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๑๕ นาฬิกา

ประธานวุฒิสภา : ^{๕๑}วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๕๑ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดการประชุม มีเรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ คือพระยาจินดารักษ์ ขอลาออกจากกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๓ เดชะอิการจะได้อ่านใบลา

เดชาอิการรัฐสภา : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ด้วยข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๓ ของวุฒิสภา ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติยศอย่างยิ่ง และขอขอบพระคุณ แต่บัดนี้ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการมหาดไทย ไม่สามารถที่จะทำประโยชน์ให้แก่สภาได้เต็มที่สมความตั้งใจ จึงใคร่จะขอความกรุณาจากออกเพื่อที่สภาจะได้แต่งตั้งผู้อื่นแทนต่อไป ขอแสดงความนับถืออย่างสูง พระยาจินดารักษ์

ประธานวุฒิสภา : เมื่อกรรมาธิการลาออกเช่นนั้น ข้อถามความเห็นว่าจะตั้งชื่อหรือไม่ อ่านรายชื่อกรรมาธิการ

เดชาอิการรัฐสภา : รายชื่อกรรมาธิการมีดังนี้ ๑. พระยาจินดารักษ์ ๒. หลวงชลาสินธุ์ ๓. พระชัยปัญญา ๔. พระยาพิพัฒน์ชนากร ๕. พระยาตาริภักดิ์ธรรมพิลาธ ๖. พระยาอรุณกฤตนิรุติ ๗. พระยาอาภากรภิรมวิภา

หลวงประกอบนิติสาร : เพราะเหตุที่ข้อบังคับมีว่า ถ้า
กรรมการขาดจำนวนไป กรรมการจะทำงานไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเพื่อ
ให้เรื่องเรียบร้อย ขอเสนอให้ตั้งซ่อม

ประธานวุฒิสภา : ท่านเสนอข้อผู้ใดควรจะเป็นกรรมการ ตาม
ที่สมาชิกของห้อง ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคงจะไม่มีใครคัดค้าน
ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานวุฒิสภา : ถ้อยคำที่ประชุมอนุมัติให้ตั้งซ่อม ท่านตั้งซ่อม
ขอเสนอชื่อผู้ใด

พระยาศรีธรรมราช : ข้าพเจ้าขอเสนอเจ้าคุณอภิรักษ์กรม
มีสมาชิกรับรอง

ประธานวุฒิสภา : มีผู้รับรองถูกต้องแล้ว ผู้ใดจะขอเสนอชื่อ
ใ้คนอื่น ตำแหน่งว่างอยู่ตำแหน่งเดียว
ไม่มีสมาชิกเสนอผู้ใดอีก

ประธานวุฒิสภา : ถ้าไม่มีผู้ใดเสนอผู้ขึ้นมาแข่งขัน ก็ไม่จำเป็น
ที่จะต้องโหวต ให้ถือว่าท่านได้รับเลือกทีเดียว

จวระต่อไป ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมรับรองรายงานการประชุมวุฒิสภาครั้งที่ ๑๙, ๒๐, ๒๑ และ ๒๒/๒๕๙๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑ ผู้ใดจะ
มีความเห็นอย่างไรใหม่

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นอย่างใด

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีผู้ใดแสดงความเห็นเป็นอย่างไร
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมรับรองรายงานเหล่านั้น

ระเบียบจวระต่อไป กระทุกตาม ไม่มี

๔. ร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๙๑ ซึ่ง
คณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว พิจารณาเป็นจวระที่ ๒ เรียง
กรรมการเข้าประจำที่

บันทึกความเห็นของคณะกรรมการวิสามัญ

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๑

ด้วยตามที่ประชุมคณะกรรมาธิการวิสามัญ เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๑ วันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ ของนายเทียม ไชยนันทน์ สมาชิกสภาผู้แทน (ตจก) นายบุญคุ้ม จันทร์ศรีสุวิทย์วงศ์ (อครธานี) และนายบุญมี ปาริวงค์ (ถบุรี) เป็นผู้เสนอ และตั้งกรรมาธิการวิสามัญคณะหนึ่งพิจารณานั้น คณะกรรมาธิการชุดนี้ได้ประชุมกันพิจารณาเสร็จแล้ว เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ (โดยเด็กพรยาครุพันธ์พิทักษ์ เป็นประธาน และ น.อ. หม่อมเจ้าพรปรีชา กมลาคินทร์ ร.น. เป็นเลขานุการ) ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีผู้แปรญัตติ คณะกรรมาธิการขอแต่คงความเห็นดังต่อไปนี้

เมื่อคณะกรรมการได้ปรึกษาหารือกันทุกกลุ่มแล้ว กรรมาธิการส่วนมาก เห็นว่าควรแก้ไขเพียงมาตรา ๑๑ เฉพาะวรรคหนึ่งที่ว่า "ไม่เกินครึ่งไร่หรือสิบแปดลูกบาศก์เมตร" เป็นไม่เกินครึ่งไร่หรือสิบสองลูกบาศก์เมตร ทั้งนี้เพราะได้พิจารณาเห็นว่าจำนวนสิบสองลูกบาศก์เมตรก็เป็นจำนวนมากพอสมควรแล้ว ถ้าให้มากไปก็ไม่ประโยชน์อะไร ซ้ำจะเป็นการเสียหายด้วยประการทั้งปวง และกรรมาธิการผู้หนึ่งได้นำแบบแปลนของบ้านเรือนมาให้พิจารณาประกอบด้วย และชี้แจงว่า บ้านชนิดยาว ๕ เมตร กว้างรวมในเรือน ๕ เมตร มีระเบียงและชานกว้าง ๕ เมตร มีครัวขนาดกว้าง ๓ เมตร ยาว ๕ เมตร ซึ่งฝาและเครื่องบนเช่นไม้จริงทั้งหมด ได้คำนวณแล้วปรากฏว่าบ้านขนาดและชนิดนี้ ใช้ไม้ไม่เกินสิบสอง

ดูงบาศักดิ์เนตรเป็นนออย่างสูงเท่านั้น ประกอบกับร่างเดิมของรัฐบาลที่ตั้งของ
ดูงบาศักดิ์เนตร เชนเดียวกับที่เสนอมานี้ จึงเสนอมาเพื่อพิจารณา

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	”
<u>มาตรา ๑</u>	”
<u>มาตรา ๒</u>	”
<u>มาตรา ๓</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕</u>	”

น.อ. พรปรีชา ร.น.

(น.อ. พรปรีชา กมลาคัน ร.น.)

เดชาบุตร

ร่าง

พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ บางมาตราให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๙ นอกจากไม้สัก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการรังวัดหรือวัดเป็นอย่างสูง มีอำนาจอนุญาตให้ทำไม้ โดยยกเว้นค่าภาคหลวงไม้ดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อใช้สอยส่วนตัว สำหรับการปลูกสร้าง หรือการเปลี่ยนแปลงต่อเติมบ้านเรือน ตามปริมาณไม้ที่ยังไม่แปรรูปไม่เกินครัวเรือนละสิบ [แปด] ตอง ถูกบาศก์เมตร แต่ถ้การปลูกสร้างหรือการเปลี่ยนแปลงต่อเติม

บ้านเรือนนั้น เพื่อให้เป็นไปตามแผนผัง และแบบก่อสร้างที่ทางราชการได้กำหนดขึ้นไว้สำหรับราษฎร ให้อยกเว้นได้ตามปริมาณไม้ ที่ยังไม่แปรรูป ไม่เกินครึ่งเรือนละยี่สิบหกลูกบาศก์เมตร

(๒) เพื่อใช้สอยส่วนตัว สำหรับเครื่องมือหรือสิ่งของที่ใช้ประกอบหรือเกี่ยวเนื่องในการก่อสร้าง การเลี้ยงสัตว์ การตากเส้น และการทำเรือ หรือการประมง หรือทำรังเพื่อบึงกั้นกั้นทราย ตามปริมาณไม้ที่ยังไม่แปรรูปอย่างละไม่เกินครึ่งเรือนละแปดลูกบาศก์เมตร

(๓) เพื่อการกุศลหรือสาธารณประโยชน์ ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้สอบส่วนเห็นสมควร ตามปริมาณแห่งความจำเป็น

ในการพิจารณาคำขออนุญาตตามความในมาตรา ๖ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งการภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ขออนุญาต”

มาตรา ๕ ให้ออกเลิกความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๓๕ และให้ ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๕ คณะกรรมการจังหวัดโดยอนุมัติจากรัฐมนตรี มีอำนาจประกาศเงื่อนไขห้ามชนิดที่มีค่า หรือหายากจากการอนุญาต โดยยกเว้นค่าภาคหลวง หรือกำหนดปริมาณไม้บางชนิดที่จะพึงอนุญาตโดยยกเว้นค่าภาคหลวง ตามความในสื่อนี้”

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

คณะกรรมการเข้าประจำที่

บัวชานวณวิเสศ : ร่างที่แจกไปนั้นพิมพ์ผิดพลาดเกิดขึ้น ตั้งแต่วิจการจะได้บอกแก้ไขก่อน

เลขาธิการรัฐสภา : กระผมขอประทานกราบเรียนว่า ร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ฉบับที่ ๒ นี้ มีการคาดเคลื่อนอยู่มากมาย คือประการแรกที่เกี่ยวในหน้า ๒ ที่ได้แจกไป ได้คาดเคลื่อน ขอให้ถือตามที่ได้แจกใหม่ในฉบับนี้ นอกจากนี้ขอให้รูดเอาฉบับที่กักความเห็นของคณะกรรมการในฉบับที่ ๓ นั้น จากชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไขขึ้นไป คำว่า “ซึ่งฝ่าและเรือขม” ความจริงเป็น “ซึ่งฝ่าและเครื่องขม” อีกแห่งหนึ่งก็ขมนี้จากในตัวอย่างหน้าต้น นั้นจากสุดท้ายขมไป ก็ฉบับที่ ๒ หมายเลข ๒ “เพื่อให้ล้อย่ดวนตัว” แทนเป็น “เพื่อใช้ล้อย่ดวนตัว”

ประธานวุฒิสภา : กรรมการจะชี้แจงอะไรหรือไม่

น.อ.ม.จ. พรปรีชา กมลาสน์ ว.น. กรรมการ : มันก็ความเห็นของกรรมการนี้ กรรมการได้ออกความเห็นของกรรมการไว้แล้ว ถ้าหากว่าท่านสมาชิกผู้ใดสงสัยจิตใจอย่างไคอย่างหนึ่ง คุณส่งมาหรือขอพิมพ์กรมป่าไม้จะได้ชี้แจงให้ละเอียดถ้อยถนกว่านี้

ประธานวุฒิสภา : พิจารณาระเบียบวาระที่ ๒ เลขาธิการจะได้อ่าน

เลขาธิการรัฐสภา : ร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๑ ชื่อร่างพระราชบัญญัติไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่แก้ไข มาตรา ๑ ไม่แก้ไข มาตรา ๒ ไม่แก้ไข มาตรา ๓ มีการแก้ไข

๑๔.๒๓ น.

ม.จ. ชัชชวาทิต เกษมสันต์ : ก่อนอื่นกระผมขอพนันต์ปรีความเข้าใจสัก ๒-๓ คำ หน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภามีอะไร ถ้าสรุปโดยย่อแล้วก็มีอยู่ ๒ ประการ คือ

๑. คอยคุมดูแลรัฐบาลให้ปฏิบัติภารกิจไปด้วยดี เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ

๒. เพื่อมิให้เก็บภาษีอากรให้เป็นการกดขี่เกินกว่าความจำเป็นที่จะ
มาใช้ประโยชน์แก่แผ่นดิน

นี้ ๒ ประการนี้รวมยศ ที่นักพระจะออกต่างในพระเค็น พระราช
บัญญัติบำไ้ม บัพุทธศักราช ๒๔๘๕ นี้ มีวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ ๒
ประการ คือ

๑. ควบคุมส่งวนพันธุ มิได้เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ

๒. เพื่อเก็บภาษีเอาเงินมาใช้ประโยชน์ของประเทศชาติ ภาษีสอน
เรียกตามพระราชบัญญัติว่า ค่าภาคหลวง คราวนั้นาคำว่าที่กรมการคดี
จำนวนจาก ๑๘ ลูกบาศก์เมตร เหลือ ๑๒ ลูกบาศก์เมตร วัตถุประสงค์
อะไรของพระราชบัญญัติ กระทบคิดว่าเข้าในเรื่องค่าภาคหลวง หรือภาษี
อากรที่จะส่งวนพันธุ ไม่ตามที่ใดก็ตามแล้ว หน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภาที่จะ
แต่ไม่ไหวรัฐบาลเก็บเงินภาษีจนเกินไป ที่รัฐบาลใจดีเห็นพ้องด้วยกับผู้นั้น
ราษฎร ที่จะลดหย่อนภาษค่าภาคหลวงอนัน จากน้อยให้มากขึ้นถึง ๑๘ ลูก
บาศก์เมตร แล้วเราก็ไม่มีหน้าที่จะไปคัดค้านมันตอน ตอนนั้นก็ควรจะ
ราษฎรที่เบียดเบียนน้อย นานมีโอกาสที่จะได้กำไรมากอยู่แล้ว ก็ควรจะ
อนุโมทนา ไม่ควรจะคัดค้านให้มันลงไป กระทบระดังได้ว่ามันก่อนนี้ได้
อภิปรายกันในเรื่องนี้ว่า ราษฎรเขาไม่ไปขายโดยที่ไม่ได้ ไปปลุกจวง ใน
รึนั้นไม่ไร้ความผิดของราษฎรเป็นความผิดของพนักงานที่ควบคุมไม่ดี เรา
ไม่สมควรจะโทษราษฎรเพราะการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ไม่ตลอดไปร้องใน
ชั้น รัฐบาลก็รับว่าจะเขาไปแก้ไขควบคุมดูแลให้ดีขึ้นแล้ว เราไม่
ควรคัดประโยชน์ของผู้นั้นเบียดเบียนน้อย

ที่พูดถึงการส่งวนพันธุ มิได้ ให้มาก ที่สุดจะให้ เป็น ประโยชน์ที่สุด
พระราชบัญญัตินี้ ก็ได้บอกให้ โอกาสเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองที่จะควบคุม
ดูแลไม่ ให้เกิดขึ้นความจำเป็น ๑๘ ลูกบาศก์เมตรนี้เป็นอัตราสูงสุด มิใช่
จำเป็นว่าทุกคน จะสร้างบ้านหลังหนึ่งจำเป็น จะต้องได้ ๑๘ ลูกบาศก์เมตร

ให้น้อยกว่าหนักของค่าได้ เพราะฉะนั้นเพื่อประโยชน์ของราษฎรทั่วไปแล้ว
กรมเห็นว่าการจะคงไว้ตามเดิมก็ดีกว่า

๑๔.๒๑ น.

นายสง่า วรรณคดีรัฐ กรรมการ : ตามที่ท่านผู้มีสมาชิกทั้ง
ดำรงปฏิบัติตามที่กรรมการว่าตัดจำนวน โดยตามร่างเดิม ๑๔ เมตรลูกบาศก์
แล้วตัดเป็น ๑๒ เมตรลูกบาศก์ การตัดปริมาณนี้ไม่ก็เนื่องจากว่า คณะ
กรรมการได้ ไตร่ตรองโดยถ้อยกัน และระมัดระวังมากที่สุดอยู่แล้ว เหตุ
สำคัญที่สุดเห็นว่ามีเงินทรัพย์สินสำคัญของประเทศชาติส่วนหนึ่ง ถ้าหาก
พิจารณาโดยเฉียด ๆ แต่ก็เห็นว่ามีสิ่งสำคัญ ที่เห็นสำคัญมีว่าตามที่
กรรมการตัดให้เหลือ ๑๒ เมตรลูกบาศก์ เพราะตามร่างเดิมถึง ๑๔
ซึ่งห่างไกลกันถึง ๑ ใน ๓ เพราะฉะนั้นครวเรือนหนึ่ง ๑ ใน ๓ ถ้าหากว่า
คิดราคาไม่ตามขนาดแล้ว ก็จะเป็นเงินประมาณพันบาทเศษ ๆ ที่มีการที่
กรรมการได้ตัดเป็น ๑๒ เมตรลูกบาศก์ ก็โดยที่สร้างแบบตามมาตรฐาน
ซึ่งขนาดใหญ่มากใหญ่คือ กว้าง ๘ เมตร ยาว ๘ เมตร และมีระเบียง
บานอีก ๕ เมตร และมีชานหน้าครัว มีครัวติดอกครัวภายในบ้านและ
คำนวณอย่างละเอียดถ้อยกัน และสร้างแบบแล้วเห็นว่าให้ ๑๒ เมตรลูกบาศก์
สร้างได้ ไม่เกิน ๑๒ เมตรลูกบาศก์ ที่นี้ถ้าจะพิจารณาอีกกว่า ๑๒ เมตร
ลูกบาศก์นั้น จะทำสิ่งอื่น ๆ อีกไม่ได้หรือ ในขณะนี้เรามีอยู่ในคองพรวรคต
ไม่มีว่า ครัวเรือนหนึ่งจะมีปริมาณของอนุญาตใช้ ได้แปดลูกบาศก์เมตร
เพราะฉะนั้นถ้ากรรมการพิจารณาไปนี้ ก็ข้างรอบคอบคงเรียบร้อยแล้ว
ส่วนที่สมาชิกคำนึงถึงว่าไม่ควรจะตัดหุยมหุยม โดยที่อาจจะมีการทำ เรา
ไม่คำนึงถึงเรื่องการซื้อขาย เราคำนึงเฉพาะสร้างบ้านตามมาตรฐานที่ขนาด
นิยม

อีกประการหนึ่ง คณะกรรมการก็ได้ให้ โสภณศักดิ์ คือถ้าหากว่าร่าง
 ความมาตรฐานซึ่งแปลว่าอยู่ในเขตเทศบาล อย่างนั้นกัน ทางรัฐบาลก็ให้
 ๒๖ ตุลาคมก็เมื่อก่อน คณะกรรมการก็ได้ให้ทั้งนี้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้น
 ข้อความเห็นจากท่านผู้มีอำนาจก็เพื่อพิจารณาต่อไปด้วย

๑๔.๓๑ H.

พล.ท. พระยาเทพหัสดิน : ข้าพเจ้าคิดว่าพระราชบัญญัติ
 ไม่เห็นด้วยกับกรรมการแก้ โดยถือหลักว่าเราเป็นผู้แทนราษฎร
 เป็นรชนชาติผู้หลักผู้ใหญ่ ผู้แก่ ผู้เฒ่า ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรง
 แต่งตั้งขึ้นมา เราไม่น่าจะคิดหุยมหุยมิ สิ่งใดที่ราษฎรเขาควรมีควรได้ โดย
 สบายและซึ่งสภาผู้แทนก็อนุมัติมาแล้ว รัฐบาลก็เห็นด้วยแล้ว เราก็คงควรจะ
 ไปปรึกษาคณะผู้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ปัญหาเรื่องการส่งมอบบ้านไม้เรามีเจ้าหน้าที่
 บ้านไม้อยู่ในคณะกรรมการ เรามีบัญชีรายชื่อราษฎรบ้านไม้ทางคณะรัฐมนตรี
 คือท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการเดี๋ยวนี้ เราจะไม่มีชื่อผู้รับ
 เหล่านี้ซึ่งเราเรียกว่าเป็นลูกหม้อของบ้านไม้หรือ ที่นั่นก็ได้คิดมอบมอบแล้ว
 ข้าพเจ้าคิดว่าเราไม่ควรจะหุยมหุยมิ สิ่งใดที่ราษฎรควรมีควรได้ให้เขาไป
 รัฐควรจะยอมเสียเปรียบราษฎร แทนที่จะคิดกระเบื้องกระเบื้อง เช่นเรื่องนั้น
 ไม่เป็นข้อบังคับสำคัญอะไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าให้ยื่นไว้ตามร่างเดิมคือดี
 แปลกกว่าสภาผู้แทนซึ่งอยู่ในดุลยพินิจของเจ้าพนักงานจะอนุญาตน้อยกว่าก็ได้.

๑๔.๓๒ H.

พระยาสุรวิมลพงษ์ประทุมพิลาศ กรรมการ : เรื่องนี้ข้าพเจ้าขอ
 โสภณศักดิ์จะแจ้งข้อความในฐานที่เป็นกรรมการสำหรับกระทรวงเกษตร
 ครอบกว้างพระราชบัญญัติมาแต่เดิม และก็นำในชั้นเป็นกรรมการพิจารณา

ว่างพระราชบัญญัติเดิมในข้อที่เราคัดเหลือ ๑ ๒ ถูกบาศักไมตรงเท่ากับ
 ๑๘บาท โดยไม่มีค่าภาคหลวง ต่างๆ กันบางชนิดเก็บ ๑บาท เก็บ ๖
 ดั้ง บางชนิดเก็บ ๒ บาท เพราะฉะนั้น average เท่ากับ ๑ ๒ ถูกบาศัก
 เมตร ในการพิจารณา กรมป่าไม้ ได้เอาแบบอย่างมาอ่าน ใน
 จำนวนไม้ที่ทำไว้ยังคงดำหรับในชนบท มีหัวรับแขก มีครัว มีระเบียบ
 มีห้องนอน และยังกำหนดเพื่อความรอบคอบให้แก่ผู้เป็นนายจ้างกันเขาไป
 เป็นส่วนตัว ยิ่งสอบถามว่าบ้านตามชนบทใช้ไม้เท่าไร ก็ไม่เกิน ๑ ๒
 ถูกบาศักเมตร ถ้าใครต้องการไม้เพิ่มขึ้นอีกก็จะไปเพิ่มอีก คืออนุมาตรา ๒
 อีก ๘ ชนิดไมครต่างหาก ในส่วนที่คั้น ก็ตัดในส่วนที่เหลือจากความพอ
 เพียง ไม่ใช่ตัดในส่วนที่เขาพออยู่แล้วไปลดจำนวนอย่างการซื้อของที่ต่อราคา
 กัน ทั้งนี้เพราะเหตุที่ว่าเวลานี้มีราคาแพงมาก ถ้าเราปล่อยก็จะมีการ
 คอปรชันท้อๆ ไปเท่าที่ทราบกันอยู่ ถ้าหากว่าเราจะดำเนินวิธีนี้แล้วก็จะทำ
 ให้ไม้ในป่าหมดไป และซิมคกรมป่าไม้ ซึ่งมาเป็นกรมวิชาการทั้ง ๒ ท่าน
 ทั้งเก่าและใหม่บอกว่าจะราษฎรนั้นขอไม้ ไปเต็มจำนวนเสมอ และโดยมากไม่มี
 ใครบอกจำไม้พอ และเมื่อขอเขาไปเต็มจำนวนแล้วก็เอาไปแข็งดี อย่างนี้
 เป็นคั้น คือเหตุคั้นกรมวิชาการจึงตัดออก ที่ท่านบอกว่าเป็นเรื่องหมยหมย
 ก็จะต้องไปยังสภาพต่าง ก็ถูกใช้ก็ตกลงมาทุกที่ เพราะฉะนั้นจึงเป็นเรื่องที่จะ
 ต้องระมัดระวังให้มาก และเป็นประโยชน์แก่ราษฎร ถ้าปล่อยไปจะลำบาก
 จึงโปรดระมัดระวังประโยชน์ของป่าไม้ คนที่จะขออยู่ห่างไกลกันถึงระดับนี้ก็มี
 ก็มีโอกาที่จะขอได้ ไม่ใช่เฉพาะแต่จังหวัดจังหวัดหนึ่ง ไชยน์ท้อๆ ไป
 ก็ได้ เพราะฉะนั้นถ้าต่างคนต่างขอมาในจำนวนเต็มอัตราแล้วจะเป็นไม้สักเท่า
 ไร ขอให้ท่านคิดดูว่าจะเป็นการณ์สมควรหรือไม่ที่จะเก็บไม้ ที่มามาใช้พุ่ม
 เพียงจนเกินไป เพราะฉะนั้นกรมวิชาการจึงเห็นว่าในอัตราที่คั้นพอแล้ว

และถ้าปล่อยให้มากไปแล้ว ไม่นั่นจะหมดไปทุกที เขาใจ ให้มันทรัพย์สิน
ทรัพย์สินของแผ่นดินดีกว่า

๑๔.๑๘ น.

พระยาอาณาจักรรับบาท (กรรมาธิการ): ท่านผู้เป็นประธาน
ข้าพเจ้าเป็นกรรมาธิการคนหนึ่ง แต่มีความเห็นขัดแย้งกับกรรมาธิการที่เห็น
ว่าควรระมัดระวัง เพราะฉะนั้นกระผมขอโอกาสพูดสักเล็กน้อย ที่กระผมเห็นว่า
ควรรับ เพราะอะไร

เพราะเหตุว่าในเรื่องนี้จริง ถ้าคิดว่าจะเอาพระราชบัญญัติของรัฐบาล
ขึ้นมาลงว่า ซึ่งกำหนดเดิม ๑ ๒ ถูกบาศักเมตร แต่อีกเป็นเรื่องยุ่งยาก เพราะ
ร่างพระราชบัญญัติจะปรากฏเข้ามาเมื่อไรก็ยังไม่ได้ตกลงได้แน่นอน แล้ว
เมื่อเสนอเข้ามาสภาแล้ว สภาจะรับหรือร่างพระราชบัญญัติของรัฐบาลหรือไม่
เราก็ไม่มีหลักเกณฑ์จะไปดูก็มีคนข้อหนึ่ง เพราะฉะนั้นว่าพระราชบัญญัติ
ของรัฐบาลมาเป็น การขัดแย้งกับร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านสภาผู้แทนมาแล้ว
ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้นเราควรพิจารณาปัญหาข้อขัดข้องเฉพาะหน้า
ถึงจะถูก แต่อีกประการหนึ่ง ร่างพระราชบัญญัตินี้กล่าวชัดทีเดียวว่าให้
อนุญาตได้ไม่เกิน ๑ ๔ ถูกบาศักเมตร ก็ใช้คำว่า "ไม่เกิน" ก็ไม่มีอะไรเสียหาย
รัฐบาลก็ไม่มีความที่จะเสียหายอะไรเลย และไม่มีข้อที่จะต้องเสียหายในเรื่อง
๑ ๔ หรือ ๑ ๒ ถูกบาศักเมตร พูดถึงข้อรับขึ้นแล้ว แม้แต่ ๑ ๒ ก็เกิด
ข้อรับขึ้นได้ ไม่แต่ ๑ ๔ แต่เจ้าพนักงานก็ให้ ๑ ๒ ก็ได้ไม่มีทางเสียหาย
ประการใด จะเป็น ๑ ๔ หรือ ๑ ๒ ก็เท่ากัน เป็นแต่ทางจำนวนไม่ ๑ ๔
หรือ ๑ ๒ เท่านั้น ข้อหนึ่งที่แก้ไขแล้วจะหยาบหยาบ แต่อีกข้อหนึ่งข้าพเจ้า
เชื่อว่ากรรมาธิการบางคนได้กล่าว คู่เป็นว่า ๑ ๔ ถูกบาศักเมตรเป็นอย่างสูง
ที่เราพูดนี้หมายความว่าค่าภาคหลวงมากหรือน้อยเท่านั้น ราคาไม่คงที่ เพราะ

เหตุไรข้าพเจ้าผู้ตระหนั เพราะเหตุว่ากฎหมายก็กำหนดแต่ว่าให้ยกเงินค่าภาค
 หดงที่ไม่ต้องเสียส่วนจะบอกจำเพื่อจะเอาไม่ให้เกิดคนจะขอ ๑ ๒ เป็น ๑ ๔
 หรือ ๖ เป็น ๑ ๒ เช่นนี้ทำให้เสียไม่ ความจริงไม่ใช่เช่นนั้น แต่เพื่อเปิดโอกาส
 ให้ประชาชนขออนุญาตก็ไม่มาขอชยก็ได้ ทว่าอะไรก็ได้เสียค่าภาคลด
 เท่านั้น แต่เป็นการยกเงินเฉพาะจะคิดจำเสียหาย ขรรคความเป็นต้นว่าเมื่อ
 เราเขาเรือไปจนทรายที่เมืองถึงก็ได้ ไปตัว ๆ จะบอกจำได้มาเปล่า ๆ แต่ความ
 จริงต้องลงทุน แม้ว่าจะเสียค่าภาคลดหรือไม่เสียราษฎรก็จะต้องลงทุน ต้อง
 จ้างคนไปตัด ไม่เสียหายอะไรกับไม่โดย เพราะไม่ที่จะอนุญาตให้ตัดไม่ให้ตัด
 ก็มิอยู่แต่เป็นประเภท จะอนุญาตหรือไม่อนุญาตก็มิอยู่แล้ว จะเกรงคอรัป
 ชั่นจำจะมีขออนุญาตไป ๑ ๔ เจ้าหน้าที่จะให้ไป ๑ ๐ ลูกบาศก์เมตรก็ได้อย่าง
 บ้างก็ไม่ได้ และที่พูดกันว่าต้องระวังสภาพของมีหน้าที่ระวงถึงผู้บริหารเหมือน
 กันที่จะให้กฎหมายออกไปตั้งคุมครองถึงหน้าที่ฝ่ายบริหาร ข้าพเจ้าเห็นว่า
 เป็นดังลำบาก หน้าที่บริหารกับบริหาร นิติบัญญัติกับนิติบัญญัติ ควรจะแยก
 กันเท่าที่ดำเนินการจะทำได้ การที่เราจะไปนึกถึงว่าเราจะกินดินบนหรือเรื่อง
 คอรัปชั่นต่าง ๆ ก็เป็นหน้าที่ของวุฒิสภาเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ มีหรือออก
 กฎหมายห้ามไม่ให้คนทำผิด ออกกฎหมายห้ามไม่ให้เจ้าพนักงานทำผิด เพราะ
 ฉะนั้นที่เขาขอ ๑ ๔ ถึงแม้ว่าจะเกินไปบ้างก็ตั้งสมมติว่าราษฎรขอ ๑ ๒ ลูกบาศก์
 เมตรไม่ใช่ว่าเจ้าหน้าที่จะให้ จะต้องถามว่าปลุกบ้านข้างเท่าไร สูงเท่าไร จะ
 ใช้ไม้เท่าไร ไม่ใช่จะหลับตาอนุญาต ถ้าบอกว่าเจ้าหน้าที่ของเราคอรัป
 ชั่น ซึ่งก็มีเป็นส่วนมากก็จะให้ไปเช่นนั้นไม่ได้ เมื่อเจ้าหน้าที่ทำผิดกฎหมายก็มี
 การกระทำโทษ โทษเล็กน้อยก็มีจำคุกหรือมีฉนวนักโทษทางวินัยหรือได้ออก
 ไม่เห็นจะนำผิดอะไรในข้อเหล่านี้ซึ่งเห็นว่าเป็นเรื่องขมขื่น เป็นเรื่องของ
 ค่าภาคลดเท่านั้นไม่เกี่ยวกับราคาไม้ เรื่องราคาไม้อนุญาตให้เรากัดได้
 เดิมหรือเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตก็ไม่มีหน้าที่อยู่แล้ว จะตัดไม้จนเหลือเกินนั้น

เป็นดังแผ่นไปไม่ได้ ไม่ต้องระวัง แต่เจ้าพนักงานจะให้ตัดจนเกินไปก็เป็น
อีกเรื่องหนึ่ง เราจะไประแคะระวงเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่มากเกินไป ข้าพเจ้า
จึงไม่เห็นด้วย จึงเห็นว่าควรจะเป็นตามเดิม คือ ๑๘ ตูบบาทก็เมตร

๑๘.๘๘ น.

พล.ต. พระอุดมโยธาธิบดี : ข้าพเจ้าก็เป็นกรรมการด้วยหนึ่งซึ่ง
จำจะต้องชี้แจงแก่กรรมการอีกท่าน ซึ่งให้ความเห็นมาเมื่อแรก ก็คือว่าประ
เด็นสำคัญที่โต้ถ้าวมาแต่ที่ว่าเขื่อนนี้ หลังก่อตั้งขึ้นคือหยุ่มหิม ประเด็น
ใหญ่อยู่ที่กล่าวอย่างนี้ ข้าพเจ้าและกรรมการอีกหลายคนได้ดูในพระราช
บัญญัติแล้วหัวใจสำคัญของกฎหมายฉบับนี้อยู่ที่ที่จะจะไม่ ไซ้อยู่ที่อื่น ตัวเลข
บางตัวเพิ่มเติมกับท้ายตัว ที่นี่ยากจะเรียกคือไปว่าที่กรรมการให้เหตุผลว่า
แปลงจาก ๑๘ เมตร มาเป็น ๑๒ คือวิกเมตรนั้น โดยเหตุผลอะไรก็จำเป็น
ต้องกล่าวเข้าด้วยกันทุกๆ ที่กรรมการชี้แจงมาแล้วแต่ข้าพเจ้าจะกล่าวเพิ่มเติม
บ้าง คือ ที่ ข้าพเจ้าและ คณะกรรมการ อีกหลายคนได้ ไปหาแบบ รูปมาตรฐาน
ต่างๆ ที่รัฐบาลได้วางไว้บ้างและจากที่ได้เห็นจากชนบทมาแล้วมากมายเขา
ประกอบกันขึ้นแล้วก็ตั้งรูปเป็นไปในทางให้ ผู้ที่ขออนุญาตนั้นได้ประ โยชนเต็มที่
จึงได้เขียนรูปขึ้นแล้วก็คำนวณมาให้ละเอียดละออตามรูปนั้น ข้าพเจ้าขอได้
โปรดดูรูปเถา ๆ ซึ่งมีผู้ค้นรายละเอียดเห็นจะไม่เห็น มีหลายแบบไม่ใช่เล็ก
ทีเดียวมีวัดพระเมียงมีฝายชะโลบอย่างหยุ่ม (กรรมการบริหารนำรูปแบบแปลงบ้าน
ให้ ท.ประทุม) ไซ้ ไม่ยั้งไม่ถึง ๑๒ คือวิกก โกล้เข้าไปยังไม่ถึงเช่นเมื่อไม่ถึง
เขื่อนถึง ๑๘ ทำไม้ ๑๒ พอกตั้งรูปจากตัว ๑๒ ซี่ก้านของเขื่อนกับหัวประตู
อย่างคนธรรมดาเขาทำไม่ถึง ๒ เมตรทำให้จริงก็ไม่เกิน เมื่อไม่พอ ๑๒ มันก็
ไม่มีมูลเหตุที่จะเอาไปตั้ง แล้วอีกข้อหนึ่งเมื่อไม่มีมูลเหตุจะไปตั้งๆ เป็นโคมตอย
เพื่ออะไร ไม่มีเรื่องที่จะตั้งเขื่อนหรือจะ ไซ้ที่พอจำเป็นเรื่องไม่ควรมึงค์กับกัน

กรรมการที่ท่านว่ามานั้นถูกหุดกษาพระเจ้าไม่เลี้ยง แต่อย่าลืมว่าท่านที่เคย
 เป็นผู้บริหารงานมาเหมือนกัน ข้าพเจ้าก็เท่าในงานเหมือนกัน การทำให้
 คดีเด็ดๆ ๑๘ ถูกบาศักเมศรเสมอไป นายอำเภอเกิดเรื่องเกิดราวเดินแรง
 เดินกว่านายอำเภอเสียหลายเกิดเรื่องราวใหญ่โต เหมือนกัน นายอำเภอที่ว่าขอ
 ๑๘ ก็ให้ ๑๘ เมื่อไม่มีมูลเหตุเช่นนั้น นายอำเภอไม่ยอมตั้งเช่นนั้น ก็ประกอบ
 ด้วยระแวงระวังในแง่กรรปักษ์ ถ้ามุ่งหมายทำเช่นนั้นให้ราษฎรมีหนทาง
 เชิงดีไม่อาจชน ก็หมายความว่าถูกหมายทำช่องจะให้ราษฎรประพฤติไม่ค่นะ
 ดี อย่างนี้ถูกหมายไม่ได้ นี้ประการหนึ่ง แดวกักกันทั้งหลายซึ่งเป็นที
 เคารพอย่าลืมว่า บ้าไม่ ของประเทศไทย ถ้าหากว่า ยังจะหมดคงไปเคียนมาก ๆ
 ชน ทรบโค่นแล้วความแห้งแล้งแก่ประเทศจะเกิดขึ้นตามนั้นตามลำดับกันไป
 นี้ประการที่หนึ่ง

อีกประการหนึ่ง อัตราจำนวนเนื้อไม้ที่เขาให้กันในท้องถิ่น ซึ่งข้าพ-
 เจ้าก็ไปรู้ ได้ตามท่านอธิบดีกรมป่าไม้ ได้ชี้แจงว่ามีอัตราหรือมีโควตาซึ่ง
 จะให้เป็นท้องถิ่นๆ ไป ถ้าหากว่ารายหนึ่งรายใดเขาเสียมากแล้ว ซึ่งเขา
 โกวต่ามาเสียหมด จำนวนที่จะเผื่อแม่ไป ๑๐ รายก็หุดหมดเหลือ ๕-๖
 ราย ถ้าขึ้นปล่อยไปก็ผิดกับนโยบายย่อมไม่ได้ ที่นเหตุผลต่างๆ นานาหลาย
 ประการดังนี้แล้วกรรมการส่วนมากก็ตกลงว่าแก่จาก ๑๘ ถูกบาศักเมศร เป็น
 ๑๒ ถูกบาศักเมศรอย่างเดิม ซึ่งใช้มาแต่ พ.ศ. ๒๕๔๕ เขาพอ พอเรื่อย
 เมื่อเช่นนั้นแล้วก็เป็นคดีหุดกักกันก็เคยแล้ว แต่เหตุผลเหล่านี้การแก้ไขไม่ใช่ไม่
 มีเหตุไม่มีผล ต้องมีผลรอบด้าน จึงได้แก้ไปตั้งกรรมาเรียนมาแล้วด้วยเหตุผล
 เป็นดังนี้คงที่ข้าพเจ้าได้กรรมาเรียนมาโดยเฉพาะหุดกัก ให้ทราบเพียงเท่านี้

๑๔.๕๐ น.

นายบรรจง ศรีจรูญ : ข้าพเจ้าได้ฟังเหตุผลของกรรมาธิการมาโดย

ตลอดทุกท่านแล้ว คงสรุปสาระสำคัญที่ท่านได้ให้เหตุผลว่า การที่ท่านได้
 แก่จำนวนจาก ๑๘ ลูกบาศก์เมตรลงมาเหลือ ๑๒ ลูกบาศก์เมตรนั้น ก็โดย
 เหตุที่ว่าท่านคิดว่า ๑๒ ลูกบาศก์เมตรนั้น เป็นการ เพียงพอ แก่การ สร้างบ้าน
 มาตรฐานตามที่ประชาชนนิยมกัน หรืออีกนัยหนึ่งตามที่กรมประชาดงเคราะห์
 ได้ออกแบบไปนั้น แต่ที่ว่าข้าพเจ้าตั้งตัวยุ้อประการหนึ่งว่าจริงอยู่ ๑๒
 ลูกบาศก์เมตรนั้นอาจจะคิดเป็นฟุตลูกบาศก์ แล้วเมื่อคิดว่าเมตรหนึ่งเท่ากับ
 ๓.๒๕ ฟุตลูกบาศก์แล้วก็จะเห็นไม่ถึง ๕-๒๐ ฟุตลูกบาศก์ จำนวนนั้นก็จะเป็น
 การมากมายพออยู่ แต่ที่ว่าที่พูดกัน พูดเฉพาะไม่เที่ยงไม่ได้แปรรูป เมื่อ
 แปรรูปแล้วเท่าไร กรรมวิธีการไม่ได้แข็งแรง นั้นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง การที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ว่าให้ไม่เกิน ๑๘ ลูก
 บาศก์เมตรอย่างนี้ ถ้าจะพูดในทางความเป็นธรรมและเปิดโอกาสให้แก่ประ
 ชาชนแล้วก็น่าจะคงได้ เพราะเหตุที่ท่านว่า ๑๒ ลูกบาศก์เมตรเป็นการเพียง
 พอ นั้น ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่เฉพาะท่านกรรมวิธีการเข้าใจอย่างนั้นแต่
 เจ้าพนักงานบ้านเมืองไปก็คงเข้าใจเช่นกัน เพราะฉะนั้น การที่จะอนุญาตให้แก่
 คนทั่วไปย่อมอยู่ในดุลยพินิจ เพราะถ้าเปิดโอกาสให้เกิน ๑๘ ลูกบาศก์เมตร
 แล้วก็จะเป็นการให้ผลดีแก่ราษฎร ข้าพเจ้าจึงขอยืนยันได้ และข้าพเจ้าเห็นว่า
 ควรให้ โอกาสแก่กรรมวิธีการที่จะไปตรวจดูว่าเป็นการเพียงพอหรือไม่ แล้ว
 ไม่ที่งานนั้นไม่ยังไม่แปรรูป ถ้าเป็นไม้ก็แปรรูปแล้วจะได้เท่าไร

๑๘.๕๒ น.

พระยาตรุพนพิทักษ์ กรรมวิธีการ : ที่คิดตามแผนผังที่ว่า
 ๑๒ ลูกบาศก์เมตรนั้นพอ เพราะเป็นไม้ที่แปรรูปแล้ว ถ้าจะไปกำหนดถึง
 ๑๘ หรือ ๒๐ ลูกบาศก์เมตรนั้นก็เป็นการกำหนดที่ไม่มีเหตุผล เป็นการ
 กำหนดความขบใจ สำหรับไม่เป็นทรัพยากรของชาติที่สำคัญ และค่าภาค

ทดลองที่เป็นรายได้ของรัฐบ้างด้วย จะกำหนดอย่างนี้หาเป็นการสมควรไม่
 ไม่กระยาเลยแต่ละคืนก็จะเต็มโตถึงขนาดมีเนื้อไม้หนึ่งคอกบิคมเมตรนั้น บาง
 ชนิดจะกินเวลาตั้งร้อยปี แต่เนื่องจากกาที่ถูกต้องพื้นเอามาใช้ ในประเทศ
 และตั้งไปขายนอกประเทศเป็นจำนวนมาก ไม้ชนิดเหล่านี้ก็คงเบาบางลงไป
 นับวันแต่จะหายากขึ้นทุกที เพราะฉะนั้นการที่จะอนุญาตให้ตัดฟันในการซื้อ
 ขาย หรือทำบ้านเรือนโดยยกเว้นค่าภาคหลวง เช่นในกรณีนี้ก็จะต้อง
 พิจารณาโดยรอบคอบ เพื่อไม่ให้มีการฟุ่มเฟือยดังที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้
 กล่าวเมื่อก่อนว่า ทางการจะได้กำหนดโควตาไว้เป็นปี ๆ สมมติว่าในตำบล
 ไคทางกาได้กำหนดโควตาไว้ ๑๕ ฤดูบาศก์เมตร ถ้าจะอนุญาตอย่างสูง
 ตามร่างเดิม คือครัวเรือนหนึ่ง ๑๔ คอกบิคมเมตร ราษฎรก็จะได้รับอนุญาต
 เพียง ๑๐๐ ถึง ๑๐๐ เท่านั้นเอง แต่ถัดต้องมาอนุญาตเท่าที่จำเป็น คือครัว
 เรือนละ ๑๒ คอกบิคมเมตร ก็จะได้รับอนุญาตกันมากขึ้น คือเป็นจำนวน ๕๐
 ตกว่าที่จะอนุญาตอย่างฟุ่มเฟือยเป็นจำนวนมาก เพราะเป็นการท้วงกัน
 อีกประการหนึ่ง การอนุญาตให้มากนั้นจะนำมาซึ่งความฟุ่มเฟือย เพราะผู้ที่
 ได้รับอนุญาตเป็นจำนวนมาก ก็จะใช้ ในทางที่ไม่ระมัดระวัง คือจะใช้ ไม้ ที่ขาดดี
 เศษทิ้ง ก็จะตัดทิ้งเสีย ดังโดยเห็นอยู่เสมอ อีกประการหนึ่งเมื่อได้รับ
 อนุญาตแล้วใช้ ไม้ ไม่หมด ก็จะเกิดเป็นการแก่งแย่งขออนุญาตด้วย เพราะ
 จะต้องเสียค่าภาคหลวงให้แก่รัฐบาลตามกฎหมาย คือถ้าเป็นไม้ ทงยังไม่โต
 เต็มก็จะต้องเสียเมตรละ ๔ บาท ถ้าเต็มแล้วก็ต้องเสียถึง ๒ เท่า คือราว
 เมตรละ ๑๖ บาท อีกประการหนึ่งไม้ ที่ใช้ ไม่หมดนั้นเมื่อเหลือแล้ว ก็เห็น
 มามากแล้วคือราษฎรของใจ ใจถุน เมื่อของที่มีถมอยู่มาจะไม่มีระเบียบ
 เรียบร้อย นอกจากไม่มีระเบียบเช่นนั้นแล้ว ยังเป็นแหล่งที่ตัดใจเช่นหนูเข่าอาศัย
 เป็นอย่างดี ที่เกิดกาไฟ โรคชนบทย ๆ ชาวเขาก็เชื่อว่าเนื่องจากประการเช่น
 นี้ด้วย

นายบรรจง ศรีจรูญ : ข้าพเจ้าต้องขอโทษที่ไม่เข้าใจกรรมวิธีการ
 ข้างประปรังที่ข้าพเจ้าเข้าใจ เพื่อให้หายข้องใจ คือความพอใจพอของ
 จำนวนตัวเลข แต่ที่ท่านคำนวณ ๑ ๒ ลูกบาศก์เมตรเป็นการเพียงพอ ข้าพเจ้า
 ว่า ๑ ๒ ลูกบาศก์เมตร คิดตามคิดเมื่อแปรรูปแล้วเหลือเท่าไร ที่เหลือ
 นั้นมันพอหรือไม่

๑๔.๕๘ น.

นายสง่า วรรณดิษฐ์ กรรมวิธีการ : ตามที่ท่านผู้ศึกษา
 ข้อข้องใจในเรื่องไม่แปรรูปนั้น กระผมอยากกราบเรียนว่า ตามร่าง
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ทุกตัวเฉพาะไม่ ไม่แปรรูป แต่ท่านมีความประสงค์
 อยากจะทราบว่ามี ๑ ๒ เมตรลูกบาศก์เป็นจำนวนไม่เท่าไร กระผมขอ
 กราบเรียนว่ามี ๑ ๒ เมตรลูกบาศก์เมื่อแปรรูปแล้วได้ ๙.๖ เมตรลูกบาศก์
 หรือ ๓๓ ๖ ฟุตลูกบาศก์ เพราะฉะนั้นจำนวนตามที่กรรมการได้
 พิจารณาแล้วนั้น ก็เนื่องจากว่าได้คิดว่ามี ไม่แปรรูปในลักษณะนี้ เอามา
 แปรรูปแล้วพอมีความต้องการ และส่วนสำคัญข้อที่เราปรารถนาคือ เรา
 วิตกอยู่ว่าจะเป็นกรหยกหยิกหรือหุยมหุยมทั้งดิ่งโดยไม่มีเหตุผล ข้อนี้
 ข้าพเจ้าคิดว่าในการทวงดิ่งของเราด้วยความรอบคอบ เห็นจะเหมาะสมดีกว่า
 เราควรจะคำนึงข้อนี้ดีกว่าที่จะสุกจิกหรือหุยมหุยม แต่ถ้าทวงดิ่งไปแล้วกลับ
 คืบมากเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่เราทำด้วยเหตุสมควรจนกระทั่งเอาแบบรูป
 มาแยกไม่ออกมาแล้ว ส่วนสมาชิกผู้ใดต้องการจะดูว่าไม่ขึ้นไหนทำอะไร
 ทำรอด ทำดง ทำเครื่องบนอะไรแล้ว กรรมการก็นัดที่จะชี้แจงให้ฟัง

๑๕.๐๐ น.

พล.ท. พระยาอภัยสงคราม : ข้าพเจ้าได้ฟังมาแล้วมีความสงสัย

อยู่เล็กน้อยที่กรรมาธิการยังไม่ได้ชี้แจงไว้ คือในข้อที่ ๑ การปลูกบ้าน
 สว่างเรือนไม่เหมือนกับการทำช่างทองหรือช่างเงิน เมื่อผิดไปแล้วก็บุบแล้ว
 รัศมีใหม่ได้ ทำได้ แต่ตัวไม่เมื่อตัดออกไปแล้วมันก็เสีย จำเป็นจะต้องมี
 อาหุทัยให้มากพอสมควร ข้าพเจ้าสงสัยว่า กรรมาธิการที่ท่านคิดว่าเพียง
 พอดีไรต่าง ๆ นั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านคงคิดไปในทางที่อานาชาตต่างๆ เดี่ยว
 ไม่แปรรูปไม่เรียบร้อย คิดแล้วไม่มีผิดอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ถ้าหากว่าท่าน
 ได้พิจารณาถึงอย่างนั้นแล้ว ถ้าท่านได้ชี้แจงถึงปลูกแล้วว่า ถ้าแม้ว่าทำผิด
 คือกดตะปูผิด ต้องคิดใหม่แก้ไขใหม่ก็ยังมี ถ้าอย่างนั้นแล้วข้าพเจ้าก็จะให้
 อนุมัติในข้อนี้ ข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่เสมอว่า การปลูกบ้านสว่างเรือนในชนบท
 หาได้มีเครื่องมือที่ค้ำอย่างที่เราเห็น ๆ หรือทันสมัยไม่ แล้วแต่จะมีอะไร ๆ ก็
 คิดกันไปตามที่จะเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นอาจจะเป็นการผิดพลาดที่ไม่เรียบร้อย
 ที่ต้องการไม่อาหุทัยจำนวนมากให้พอเพียง นั้นเป็นประการที่ ๑

ที่ ๒ จะแก้หรือไม่แก้ข้าพเจ้าว่าท่านนั้น ตามตัว
 หนังสือถ้าไม่เกินกว่านั้น เจ้าหน้าที่ก็พิจารณาได้ ถ้าไม่เชื่อเจ้าหน้าที่ฝ่าย
 บริหารแล้ว จะมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารทำไม ไปมองเดี๋ยวเจ้าหน้าที่ฝ่าย
 บริหารจะไม่เรียบร้อย เพราะเหตุว่าใคร ๆ จะต้องขอเงินจำนวน อะไร
 ต่าง ๆ เหล่านี้ เราก็ต้องให้ความไว้วางใจว่า เมื่อแต่งตั้งเขาไปแล้วทำไม
 ไม่ไว้วางใจเล่า เขาทำผิดก็ไล่ออกไปซิ นี่ความเห็นของข้าพเจ้า เพราะ
 ฉะนั้นใครจะฟังความเห็นท่านกรรมาธิการว่า ท่านได้คิดแล้วหรือยังในข้อ
 เหล่านี้

นายสง่า วรณคินธุ กรรมาธิการ : ตามที่ท่านผู้มีสมาชิก
 สงสัยว่ากรรมาธิการได้คิดดองกับประชาชน ทำผิดพลาดบกพร่องในเรื่องนี้

หรือเปล่า กระผมขอกราบเรียนว่า กรรมวิธีการได้ผลไว้นี้แล้ว แต่ทั้งนี้แล้ว
ก็คิดว่าพอเพียงอย่างแน่นอน อีกประการหนึ่งกรรมวิธีการได้พิจารณานี้ถึง
มาตรฐานของบ้านประชาชนที่ทำ คือบ้านมีสองชั้น คือบ้านตามมาตรฐานที่
รัฐบาลให้แล้ว ๒๖ เมตรลูกบาศก์ ที่ทำเรือนเป็นหลายสองชั้นตามชั้น ก็
ย่อมมีไม่เสียหายเป็นธรรมดา แต่ในข้อกรรมวิธีการก็ไม่ได้ดีดัดทอน แต่ส่วน
บ้านที่ชนบทนิยม ที่เรียกกันจำทรงมดดำโดยมากก็ไม่เสียหายอะไร เป็นที่
แน่นอนอยู่แล้ว แต่อย่างไรก็ตามกรรมวิธีการที่ได้ผลไว้นี้แล้ว

หลวงประกอบนิติสาร : ข้าพเจ้าเข้าใจว่าที่อนุญาตเมื่อก่อนเป็น
การอภิปรายเท่านั้น ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะสนับสนุนกรรมวิธีการ ท่านประธาน
จะอนุญาตหรือไม่ เมื่อก่อนเป็นการได้มากกว่า

ประธานวุฒิสภา : ต้องให้ฝ่ายค้านพูดเสียก่อน

๑๕.๐๕ น.

หม่อมเจ้า ชัชชวดี ต.เกษมสันต์ : กระผมได้ฟังกรรมวิธีการ
ท่านอภิปรายส่วนมากเกือบทุกท่านหนีไปในทางที่ว่าไม่ ๑๔ ลูกบาศก์เมตร
มากเกินไปในการที่จะสร้างบ้านเรือนซึ่งเป็นมาตรฐาน ในข้อนี้อาจเป็น
จริงของท่าน ข้าพเจ้าไม่เถียงท่าน ท่านคิดหรือไม่ว่า การที่บัญญัติอนุญาต
ให้ครัวเรือนหนึ่งมีได้ ๑๔ ลูกบาศก์เมตร ที่ครัวเรือนหนึ่งอาจจะมีลูกหลาน
ถึง ๒๐-๓๐ คน จะได้ไม่เพิ่มหรือไม่ ก็เขาต้องการที่จะสร้างอีกเป็น
๒ หลังจะได้หรือไม่ มันก็ทำไม่ได้ จะขออีกก็ไม่ได้ เพราะครัวเรือนเดียวกันเอง
ท่านระมัดระวังไม่ว่าราษฎรเราอาจมีความรู้ มีมาตรฐานการกินอยู่สูงขึ้นอีก
ก็ได้ คือเขาอาจเลิกการนอนพื้น กลับมานอนเตียง นั่งเก้าอี้ก็ได้ และครัว
เรือนต่าง ๆ อนุญาตได้หรือไม่ ก็ไม่ได้ เมื่อไม่ได้แล้วจะทำอย่างไร เขาคิดเขา
ใน ๑๔ ลูกบาศก์เมตรนั่นเอง ก็ควรจะให้ โอกาส แต่ทั้งนี้ไม่ใช่ว่าประเด็นสำคัญ
ของข้าพเจ้าที่ค้านในครั้งแรก ประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่าเมื่อรัฐบาลจะลดความยาก

หลงให้แล้ว ทำไม่จึงไปชักคอเขา ซึ่งปราศจากเหตุผล และหน้าที่ของ
 สมาชิกวุฒิสภานั้นไม่ใช่จะมาช่วยรัฐบาลเก็บภาษี จริยอยู่ รัฐบาลต้องเก็บภาษี
 แค่อำเภอก็ให้เกินไป ถ้ารัฐบาลเขาบอกจำพอแล้ว ท่านก็ควรจะมีเอาว่าพอ
 แล้ว เพราะเราไม่ใช่รัฐบาล และจะมาคอยเก็บภาษี เรื่องภาษีเป็นหน้าที่
 ของรัฐบาล และเรื่องທတคน ตละอะไร ตกค่าภาคหลวงตกภาษีนั่นท่านลืมหน้าที่
 เสียแล้ว ท่านไม่ได้อภิปรายในข้อนี้เลย มีท่านกรรมการท่านหนึ่งท่านอ้าง
 เหตุว่าอาจจะมีการขออนุญาตคดีไม้ซึ่งอยู่ห่างๆกันได้ เช่นจากจังหวัดพระนคร
 อาจจะไปขอไม้ที่จังหวัดสระบุรีก็ได้ ซึ่งข้าพเจ้าจำไม่ได้ที่ท่านกรรมการ
 ได้อภิปรายเมื่อก่อน แต่มีมติออกประเด็น ถ้าท่านจะมีข้อกันอย่างนี้ ท่านก็
 ควรจะแก้ว่าภายในรัศมีเท่านี้เท่านั้น ให้ขออนุญาตในการตัดไม้ได้ และ
 เท่าไรที่ขออนุญาตคดีไม้ได้ ท่านอาจจะกำหนดได้ แต่ท่านมาอภิปรายทำไม
 เสียเลย

เรื่องสงวนพันธุ์ไม้ท่านบอกว่าเข้าในข้อเห็นจะจริงของท่าน ราษฎร
 ที่ขอตัดไม้ ข้าพเจ้าไม่ทราบสถิติ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ
 อาจจะมีบอกได้ว่า มีพื้นที่ยกเว้นค่าภาคหลวงเงินเท่าไร แต่ท่านตั้งไปว่า
 พืชชาติได้ตั้งปทานมากกว่าราษฎรมากมายนักหนา ท่านจะอย่างไร
 จะช่วยเหลือราษฎรหรือจะช่วยเหลือค่าที่มันมี ถ้าท่านช่วยเหลือค่าที่มันมี ข้าพเจ้า
 ก็สนใจ

แล้วท่านกล่าวอ้างว่า เจ้าหน้าที่กินดินบน กินหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ทราบ
 ถ้ากินจริงก็เป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะควบคุมดูแลไม่ให้ กินได้ แล้วเมื่อกล่าว
 ว่าเจ้าหน้าที่กินดินบนแล้ว ทำไมท่านไปลงโทษราษฎร ซึ่งเขาถูกเจ้าหน้าที่
 กินดินบนแล้วเขาเป็นผู้รับบาป แล้วท่านจะให้เขาช่วยรับบาปอีกควรหรือไม่
 ขอให้ท่านพิจารณาให้รอบคอบ

ท่านกล่าวถึงโครงการนี้จะให้ ไป ๑ ๘ ถูกปากก็เมตร จะให้เพียง

๑๐๐ครอบครัว เมื่อเรานั้นเมื่อสิ่งใดมีจำนวนน้อยเรามีใจตกใจแล้วเราต้อง
มีบันไดขึ้นแล้ว ท่านใช้บันไดขึ้นได้ท่านมีอำนาจตามกฎหมาย นายอำเภอก็
ผู้ว่าราชการจังหวัดก็ ข้าราชการคงไปได้ ท่านมีอำนาจตามกฎหมาย ท่าน
จะเอา๑๘ไม่ได้ของเอา๘ ทั้งนี้ตามใจคิดว่าใครมาจากบ้านไหน นั่นเป็นวิธี
เพราะฉะนั้นเมื่อวิธีปฏิบัติไม่ถูกต้อง จะแยกข้าราชการนั้นข้าพเจ้าไม่เข้าใจ

ท่านกรรมการว่าการว่าคดีมาแล้วแล้ว ทำให้หนูเข้าไปซ้อน ทำให้
เกิดการไร้อะไรต่างๆ ถ้าเป็นจริงเช่นนั้นก็เป็นการผิดของเจ้าหน้าที่งาน
ที่เขาขออนุญาตขึ้นมาแต่ไม่ได้ส่งมอบคำอนุญาตเขาไปทำบ้านแล้ว เป็น
ลักษณะอย่างไรกัน ไม่เท่าไรเจ้าหน้าที่ก็ควรคำนวนดู เมื่อคำนวณแล้ว
ราชการจะมาหลอกท่านไม่ได้ บ้านเท่าไรแต่ใช้ไม้ ๑๘ ถูกปากไม้ตร เมื่อ
ผู้ว่าราชการจังหวัดจะให้เช่นนี้แล้ว ก็เป็นการบกพร่องของเจ้าหน้าที่ ท่าน
จะไปลงโทษผู้ที่จะได้ลาออกยกย่องหรือไม่ ข้าพเจ้านึกหนักหนาว่าหน้าที่ของ
สมาชิกวุฒิสภาจะต้องดูแลผลประโยชน์ให้ราษฎร บังคับไม่ให้เขาเสียสิทธิ
ที่เขาควรได้ ที่ท่านคำนึงมาทั้งหมดคุณผู้ดีไปว่าท่านช่วยรัฐบาล ซึ่งรัฐบาล
ไม่ต้องการความช่วยเหลือของท่าน จะทำให้ยุ่งไปทำไม เพราะฉะนั้นขอให้
โปรดพิจารณาให้รอบคอบ อย่าตีความว่ามีหน้าที่ที่จะต้องดูแลอย่าให้ราษฎร
ถูกรัดเลือด และเมื่อเขาไม่ถูกต้องเราก็อย่าไปตีความเขา เป็นหน้าที่ของเรา
ขอให้พิจารณาโดยรอบคอบเถิด

๑๘.๑๒.๒.๒.

หลวงประภคมนตรีสาร : เป็นความจริงอย่างที่กรรมการได้แถลง
มา มีผู้กล่าวหลายท่านว่าหัวใจร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับกันดาร ขกเว้น
ภาษีที่เก็บจากราษฎร คือ ค่าภาคหลวง ไม่ใช่เรื่องตัวไม่เป็นเรื่องภาษี ก่อน
ที่ข้าพเจ้าจะกล่าวไปถึงหลักการที่เกี่ยวกับภาษี ข้าพเจ้าจำเป็นต้องขอได้แจ้ง

กับบรรดาสมาชิกผู้หลักผู้ใหญ่ ๒-๓ ท่าน ที่คัดค้านกรรมวิธีการ โดยยกเอา
 เหตุว่าเป็นเรื่องหมิ่นหมิ่น เป็นเรื่องกระทบกระเทือนระไว้ท่านองนั้น จนกระทั่ง
 ทิ้งท้ายสุดท้ายก็ออกมาแสดงคนเพื่อคุ้มครองประโยชน์ราษฎร จนดูเหมือนจะ
 ดันไปหมดว่า หน้าที่ของเราไม่เฉพาะตัวราษฎร แต่ประชาชนพลเมืองทั้ง
 ประเทศเราต้องคุ้มครอง เราจะให้ประโยชน์ราษฎรบางคนโดยทำลาย
 ประโยชน์ของส่วนรวมไม่เป็นการสมควร ที่ข้าพเจ้าพูดว่าบางคนก็คือผู้ที่ต้อง
 การไม่ แต่ถ้าต้องการทำลายในทางอื่น ทำให้รายได้ของแผ่นดินตกต่ำจนม
 ประมาณมีค้ำหีบไม่ลง ก็เป็นการทำลายประเทศเหมือนกัน ที่ข้าพเจ้าพูดนี้ไม่
 ใช่ว่าข้าพเจ้าเชื่อรัฐบาล แต่หมายความว่าหน้าที่ของสภาทุก ๆ คนว่า ไม่
 ใช่เฉพาะวุฒิสภา จะต้องคุ้มครองประโยชน์ทั้งหลายให้ ได้ด้วยดีเหมือนกัน ไม่ใช่ว่ามุ่ง
 หน้าที่ตัวช่วยราษฎรละ โทษว่าช่วยราษฎรหนึ่งก็ว่าคนทั้งหมด ว่าแท้จริงที่
 เราจำเป็นต้องช่วยประโยชน์แก่ราษฎรในบางกรณี เพื่อคุ้มครองไว้ซึ่งประเทศ
 เพื่อช่วยไว้ซึ่งประเทศ เราจำเป็นต้องทำ ข้าพเจ้าเทียบเคียงกับท่านองเคยอ
 กับเรื่องภาษีเงินได้ ขอยกมาเทียบแม้จะไม่ตรงทีเดียว รัฐบาลเก็บภาษีเงินได้
 จากรัฐธรรมนูญมาได้ ก็เพื่อเอาไปใช้จ่ายประโยชน์ทั่วไปของรัฐ แต่รัฐต้อง
 คำนึงเหมือนกันว่า การเก็บภาษีเช่นนั้น จะต้องมียกเว้นให้เขาในกิจการเท่าที่
 จำเป็นแก่ครอบครัว เพราะเหตุเช่นนี้หลักการเก็บภาษีเงินได้ จึงได้มีว่ายก
 เว้นภาษีเงินได้สำหรับตัวบุคคล ๖๐๐ บาท ภรรยา ๖๐๐ บาท บุตรอีกคน
 ละ ๒๐๐ บาท ไม่เกิน ๕ คนท่านองเช่นนั้นเราก็นึกกันว่าให้น้อยเหลือเกินเพราะ
 ว่าจำนวน ๖๐๐ บาท ต้องคนผิวเมือง ๒๕๐๐ บาท ลูกอีกเป็น ๒๐๐๐
 เราก็นึกกันว่าน้อย ถ้าจะเอามาได้ก็เช่นกันในจำนวนนี้จะต้องลดเป็นเรือนหมื่น
 เรือนแสน แต่เราทำเช่นนั้นไม่ได้ จะต้องคำนึงให้เหมาะสม จะต้องมีระดับ
 ที่วัดได้ ไม่ใช่ไปนึกว่าต้องช่วย ๆ กันจนรัฐเก็บอะไรไม่ได้ เพราะฉะนั้นใน
 เรื่องนี้ที่เห็นด้วยกัน เป็นเรื่องหลักของการยกเว้นภาษีต้องอาศัยมาตรฐาน

อันใดอันหนึ่ง กรรมาธิการได้ตกลงมาแล้ว เว้นสร้างหอรั้วที่ครอบบวรวิ
 ธรรมทายาสนั้น ๑ ๒ อุบายสักกเมตต พอดีพอ และเมื่อพอแต่ไปตั้ง ๑ ๔ อุ
 บายสักกเมตตมีหลักอะไร ท่านฝ่ายบ้านไม่สามารรถแสดงสักคนเคี้ยวว่าอาศัยหลัก
 อะไร ๑ ๔ อุบายสักกเมตต เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วยกับกรรมาธิการ เมื่อ
 กรรมาธิการได้ไต่ตรองคดีอุกคึกคักแห่งทุกมุมแล้ว ท่านมีหลัก ๑ ๒ อุบายสัก
 กเมตต เพราะว่าบ้านสร้างธรรมดาแล้ว ๑ ๒ พอ ถ้าปลูกบ้านใหญ่มีลูก
 เต้าข้าพเจ้ามองอยู่ในแผนที่นั้นเห็นเห็น ๆ ครอบบวรวิธรรมดา เฉพาะคนบ้านนอก
 แล้วพอสำหรับครอบบวรวิที่มีลูกหลาย ๆ คน ท่านบอกว่าคุณใหญ่อาจจะสร้าง
 บ้านใหญ่ถ้าไม่พอจะอย่างไร คนที่ทะเลาะทะเลาะกันทำเช่นนั้นไม่ใช่ว่าศักดิ์
 ไม่ได้ตั้ง ๕ ๐ อุบายสักกเมตตก็ได้ เพียงแต่รัฐไม่ยกเว้นภาษีเท่านั้น เป็น
 บุคคลพิเศษ บุคคลที่ทะเลาะทะเลาะกันเป็นพิเศษ อยากรู้ดูนายเป็นพิเศษ
 ขอให้คิดดู ถ้ายกเว้นภาษี ให้ นึกความจริงเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติ เพื่อ
 ให้ราษฎรไม่เคียดชังถึงความจำเป็นที่จะต้องใช้ ก็ยกเว้นให้ ในกรณีที่เป็น
 ถ้ากรณีไม่จำเป็นก็ไม่เห็นมีอะไรเว้น ให้ กฎหมายทุกระดับยกเว้นค่าภาษี
 สูงกว่าระดับยกเว้นอีกมาก ต้องพิจารณากันคือยกเว้น หนักในแง่ที่ท่านบอกว่า
 ก็เราตั้งไว้ ๑ ๔ อุบายสักกเมตต เจ้าหน้าที่ยกอนุญาต ๑ ๒ หรือ ๑ ๐ อุบายสัก
 กเมตตได้ถ้าเช่นนั้นจะตั้งทำไม ๑ ๔ อุบายสักกเมตตไม่ต้องตั้งอะไร ถ้าใช่เพื่อ
 ส่งต่อยกเว้นให้หมด โดยไม่ต้องจำกัด สัมมัตถ์ว่าอย่างนี้ ๑ ๔ อุบายสักกเมตต ไม่
 มีอะไรกำหนด เมื่อท่านจะเอาโดยทฤษฎีของท่านแล้ว ท่านควรจะแปรญัตติว่า
 ให้ โดยไม่มีจำกัด แล้วไปแบ่งที่เจ้าพนักงาน ข้าพเจ้าตั้งท่าน ข้าพเจ้าสนับสนุน
 สนับสนุนกรรมาธิการว่าพอแล้ว แต่ว่าเพื่อให้กรรม นับสนุนเรื่องแจ่มแจ้ง ข้าพเจ้า
 ทราบว่าความว่างเดิมของรัฐบาล เงินอุดหนุนผู้แทน ก็เขียน ๑ ๒ อุบายสัก
 กเมตตก่อน ถ้าผู้แทนเสนอครั้งแรก ๑ ๒ อุบายสักกเมตต และในการ
 แปรญัตติพิจารณาจุดเดียวกลายเป็น ๑ ๔ อุบายสักกเมตต ไม่ได้กำหนด

ขอที่จะเดิมว่า ไม่ใช่รีคืนหาเน้นเลย เราต้องการจะช่วยเหลือราษฎร ขอ
 เท่าไรก็ให้ไปจนเกินกว่าแล้ว ภายหลังจะเอาใหม่ เรื่องแบบนี้เราช่วย
 รักษาทรัพย์สินของแผ่นดินและรักษาประโยชน์ของราษฎรด้วย ที่กรรมการ
 คัดทอนออกนี้ไม่ใช่เรื่องภาษี เรื่องภาษีไม่เท่าไร แต่หวังได้สำหรับแผ่นดิน
 เพื่อราษฎรในภายหน้า ขอให้ โปรดเข้าใจ

อีกประการหนึ่ง รัศมีวงรอบไกลมากคือ ๑๐๐ก.ม. ๒,๕๐๐
 เส้น มีอยู่ในพระราชบัญญัติเดิม ถ้าแก้ข้าพเจ้าสงสัยว่า ท่านที่พูดเมื่อกัน
 คงจะบอกจะไปคัดสิทธิของราษฎร แต่ก่อนเขาก็ได้ในระดัรัศมีถึง ๒,๕๐๐
 เส้น จะไปคัดทอนเหลือ ๑๐๐. ๒๐๐เส้น ข้าพเจ้าสงสัยว่ามีอุมิสงหาไว้
 ทำไม มีไว้สำหรับอุมิสงหาเช่นนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้นก็ไม่จำเป็นต้องมีเลข มีอุมิ
 สงหาเพื่อช่วยถ่วงถ่วงของความรอบคอบว่ากฎหมายที่จะผ่านไป ต้องผ่านโดย
 ได้ ใครใคร่จะคิดกันอย่างไรรอบคอบแล้ว คณะกรรมการเท่าที่คิดอย่างรอบ
 คอบก็เห็นพอสมควรแล้ว - จะให้ ทำไม ๑๕ ลูกบาศก์เมตร แม้จะแพ้ โหวต
 ๘ กาก็ยังดี แต่ในหน้าที่ของกรรมการเป็นอย่างไรต้องทำจริง

๑๕.๒๖ น.

นายบรรจง ศรีจรรยา : ข้าพเจ้าตั้งถูกมาพูดเรื่องนอกวงรัศมี
 ความจริงก็ไม่อยากจะพูดอะไรให้ยาวความไปหรอก แต่หากว่ากรรมการ
 ยั้งใจแข็งใจไว้ช่วยอยู่ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งสมาชิกผู้สนับสนุน
 กรรมการก็อภิปรายพาดพิงมาถึงผู้คานพระราชบัญญัติว่า เราไม่ควร
 คำนึงถึงประโยชน์ส่วนตัวของบุคคลเพียง ๒-๓ คน ควรคำนึงถึงประเทศชาติ
 เป็นหลัก ซึ่งคล้ายกับว่าผู้คานอยากจะได้ ไม่ทั้งหมด ซึ่งไม่ใช่เช่นนั้น ใน
 ประการที่ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า พระราชบัญญัติฉบับนั้นสาระสำคัญอยู่
 จำนวนไม่ที่ยังไม่แปรรูป เราจึงไม่อยากจะพูดถึงไม่ที่แปรรูปแล้ว ท่าน

บอกว่าเป็นไม้ที่แปรรูปแล้วจะได้ทำไร แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นเช่นนั้น
 เสมอไป เพราะถ้าเรนนันจะคงเป็นไม้ ๑๒ ก้าเสมอไป ซึ่งไม้ชนิดนี้เขา
 ไม่คดก้นหรือค ถ้าจะคดก็ ๗-๘ ก้า ซึ่งก็ไม่เกิน ๖๐% ประเด็นอยู่ที่ว่า
 จะพอหรือไม่พอ ถ้าไม่พอแล้วเราควรจะพูดว่าไม้ที่โตจริง ๆ เท่าไร เพราะ
 บ้านนั้นไม้ไร่สร้างด้วยไม้ ทยังไม่โตแปรรูป สร้างด้วยไม้ที่แปรรูปแล้ว
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม้จำนวน ๗ ก้าวมีคเมตรนั้นไม่พอ ถ้าเป็น ๘ อาจพอจริง แต่
 ข้าพเจ้าเห็นว่ามันไม่ใช่ ๘ เสมอไป เพราะไม้ที่ประชาชนเอามาทำนั้นเป็นไม้
 เด็กก้นน นแปรการหนึ่ง แล้วแปรการที่ ๒ ที่ตมาซีกกต่างพวกฝังมาถึงข้าพเจ้า
 นั้น ข้าพเจ้าขอบอกว่า ไม้ทุกอันมีราคาแพงมาก เพราะว่าปริมาณไม้ไม่
 พอกับความต้องการจึงแพง ถ้าหากว่าใครปล่อยให้ประชาชนได้ คัดไม้มาทำ
 บ้านเรือนของตนพอกับความต้องการ หรือเหลือใช้เหลือสอยบ้างพอสมควรใน
 การที่ทำโต๊ะเก้าอี้ เตียงนอน เครื่องใช้ เครื่องครุภัณฑ์ ซึ่งทำนนายกรัฐมนตรี
 และรัฐมนตรี นักต้องการเช่นนั้นอยู่แล้ว อย่างนี้แล้วความต้องการของ
 ประชาชนก็จะพอ เมื่อพอกับความต้องการแล้วไม้ในตลาดก็จะซื้อขาย
 และราคาก็เบาลงไป อย่างนี้แล้วพ่อค้าไม้ ก็คงจะพอใจ ขอให้กรมวิชาการ
 ศึกษาค้นคว้า จะทำได้อย่างข้าพเจ้าไหม ข้าพเจ้าว่าจะเหลือ ๗ เมตรทำ
 นั้นไม่ใช่ ๘

๑๕.๓๓ น.

พล. ต. พระอุดมโยช ชียุต กรมวิชาการ : ใครจะขอกล่าว
 ข้างกับท่านสมาชิก ที่ของใจเมื่อก่อนอย่างนั้น คือบรรดาไม้เรารักกันอยู่
 แล้วว่า ถ้าหากต้นไม้ โตแล้ว การเลือกเสียเปรียบน้อย ต้นเล็กก็เสีย
 เปรียบมาก ตามที่กรมวิชาการเอามาวินิจฉัย ข้าพเจ้าก็เคยรู้เรื่องบ้านเรือน

อย่างหรือคือพอจะรับว่าไม่ขนาดเด็กเต็มทนหน้าไม้ก็ไม่ให้โดยไม่ให้คิด
 แต่ไม่ที่จะคิดทำบ้านทำรังของคองเบ็นไม้ ไครนาคชนแปลอจิงให้คิด เมื่อไครนาค
 ชนไปแล้วถรรมาธิการก็เอาตัวเดซทเหมาดัม คือคนไม้ ไคทเดี่ยวเศษน้อย
 เขาเดี่ยวเศษมากป่าไม้ก็ไม่ให้คิด ก็ประมาณไม้ ตามภาษาโบราณที่ใช้อยู่
 ทุกฉนหนักประมาณ ๑๐ กำ ๕ ๐๓ ไม้ไผ่ใหญ่ที่เดี่ยวเป็นไม้ที่อยู่ในมาคร
 ฐานกลางๆ เขาไม่มาคำนวณก็เป็นตัวเลข ๙.๒ คือมีกเมตร แล้วความจริง
 ขอให้คิดคูปักไม้ที่เดี่ยวไผ่ ไคแล้วเอาความบ้านนอกเขาไม่ไค ไผ่เดี่ยว ถรรมา
 ธิการก็คิดเดี่ยวไปอีก ให้เป็นเสาตั้งเหลี่ยม ด้วยเหตุนี้ถรรมาธิการตั้งตัวเลขเช่น
 เขาหลักฐานรอบค้ำนทุกแห่งทุกมุมแล้ว นอกจากนั้นจะต้อง ตั้งกล่าวถึงท่านสมา
 ธิกที่แล้วมาคือจากท่านชนไปอีกท่านหนึ่ง คือว่ามีปัญหาที่ท่านกล่าวถรรมาชิ
 ภารนไปคัตติชธิชของราษฎร เรื่องนี้ข้าพเจ้าแปลกประหลาดใจ คนถรรมาชิ
 ภารจะเขวมากเช่นนั้นหรือ ไม่นึกว่าจะเขวไปมากเช่นนี้ สติชชของราษฎรยังไม่
 เกิดสติชชของราษฎรมี ๑ ๒ แล้วผู้เสนอกฎหมายเดิมตั้งไว้ ๑ ๒ ก็แปลว่ามีเสน
 กฎหมายที่ท่านผู้เสนแรกท่านบรรพ ๑ ๒ แล้วจึงตั้งตัวเลข ๑ ๒ ขึ้นมา ตัว
 เลข ๑ ๒ ขอรบว่าเป็นตัวเลขเดิม เพราะฉะนั้นการคัตติชชก็ยังไม่เกิดขึ้น
 มีปัญหาเรื่องคัตติชชก็ไม่มีนบประการหนึ่งขอขแรงให้ทราบ

ประการที่ ๒ อธิคตั้งตัวเลขข้าพเจ้าเองไม่ไผ่ตั้งที่ท่านสมาชิคพูดกล่าว
 ว่า แม้ข้าพเจ้าได้ศึกษาตามผู้ว่า เราว่าอย่างท่านว่าอย่างนี้ กฎหมาย
 เขาวางตัวเลขให้เหมาดัม ชกค้อย่างจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน ทำไมเขาตั้งว่า
 จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน ถ้าหากว่าทำผิดแรงกว่านั้นก็เพิ่มอีกนับเป็นจำคุกไม่เกิน
 ๑ ปี ทำผิดแรงขึ้นไปก็เป็น ๑ ปี ๒ ปี การตั้งไม้ไผ่ตั้งด้วยโดยด้อย เหตุ
 ผลคือมาจากเหตุผลรอบค้ำนทั้งนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าตั้งตัวเลขมาตรงกบที่
 ข้าพเจ้าเคยหรือพวกทกุมเคยทำกฎหมาย ซึ่งตรงข้ามกับท่านเมื่อกัน นี้
 ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งท่านกล่าวถรรมาชิภารนเขากบรัฐบาด

กรรมวิธีการไม่ได้คิดแต่ประการใด เห็นตรงเห็นตรงวาพอเหมาะพอ
 สมเอาตามเหตุผลตัวเดชะอย่างไรก็ไปอย่างนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าและกรรมวา
 ธิการ ไม่เกรงอะไรหมดทุกถ่วงถ่วงถ่วงไม่มีถ่วงไม่มีเกรงทรงนั้น ความมิด
 อิมไม่มีผิด คือความผิดพลาดไม่มี ด้วยเหตุนี้จึงขอเรียนว่ามิได้เข้ากับใคร
 ทรงนั้น ขอให้ท่านเข้าใจว่ากรรมวิธีการนี้ได้ถ่วงถ่วงหรือความรู้อาตมาเฉย ๆ
 มิได้ เพราะฉะนั้นท่านอย่าเข้าใจผิดเลย ขอประทานโทษด้วยที่ได้กล่าว
 แก่เช่นนั้น

๑๕.๑๓ น.

พระยาอาณาจักรบรมวิบาล กรรมวิธีการ : คือในเรื่องนี้สมาชิกผู้
 หนึ่งพูดว่า ปัญหาไม่อยู่ที่เสียหายน่ามากายกายอง เว้นแต่คำภาษัชากร
 คำภาคหลวงเท่านั้น ที่กรรมวิธีการผู้ทรงราชฎจะขอคัดไม่มากไป แล้วจะ
 เขาไปขาย จะขายก็ได้เงินแต่จะต้องเสียคำภาคหลวงเท่านั้นไม่ว่าอะไร ไม่เสีย
 หายอะไร ที่สมาชิกผู้หนึ่งขอเขียนชื่อ หลดลงประกอบ พูดบ่งแต่ว่าในเรื่อง
 ยกเว้นคำภาคหลวง คำภาคหลวงนี้ขอให้ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องพิจารณา
 ให้รอบคอบ เขาแบบมาทางบอกให้เสร็จ หลดกรรมมาที่ราชฎตามบัญญัติ
 ๑ ๒ ลูกบาศก์เมตร คำว่า ๑ ๔ ลูกบาศก์เมตรเขามาทางหลดกรรมมา คน
 พิเศษขออนุญาตไม่ได้แต่ไม่ต้องการเขาแบบแปลนมาทางกันคู่ก็ได้ แต่ต้องการ
 กั้นนี้ คือ ๑ ๒ ลูกบาศก์เมตร ถ้าหากลดจำนวนลงก็ไม่ผิดอะไร และราชฎ
 ที่จะไปจากกรุงเทพ จะต้องการไม้ ๑ ๔ ลูกบาศก์เมตรก็ได้ ไม่เกิน ๑ ๔
 ลูกบาศก์เมตรก็ได้ เพราะฉะนั้นกฎหมายก็ยอมอยู่แล้วว่าไม่เกิน ๑ ๔ ลูก
 บาศก์เมตร กับไม่เกิน ๑ ๒ ลูกบาศก์เมตร ก็ท่านเองก็เห็นเอง จำนวน
 ไม้ก็ไม่ต่างกันเท่าไร อยู่กันเจ้าหน้าที่ เมื่อไม้ได้ ๑ ๔ เมตรก็ได้ ๑ ๒ เมตร
 เช่นนี้รัฐบาลก็ไม่ต่างเสียหายนะไร ท่านสมาชิกผู้หนึ่งบอกจำเสียภาษัชากร

นั้นแรกมีเจ้าหน้าที่ควบคุมอยู่แล้ว ถ้าบ้านนั้นควรจะต้องวางเพียง ๖ ลูกบาศก์เมตรแล้วขอ ๑๘ ลูกบาศก์เมตรใครจะอนุญาตให้ เราอนุญาตตามฐานะของบุคคล แต่ถ้ามีคนจากกรุงเทพฯ ขึ้นไปต้องการไม่มากกว่าจำนวนนี้เราก็บอกให้ว่าถ้าจะต้องการมากกว่านั้นก็เสียค่าภาคหลวง นักดำหีบประชาชนทัวๆ ไป เมื่อสถาให้ ๑๒ เมตรทำไม ๑๘ เมตรจึงให้ไม่ได้ แต่ก็ได้คำนึงดูแล้วว่าไม่เป็นการเดือดร้อนอะไร คือเราควบคุมได้ทุกอย่าง ไม่มี การเดือนโทรมอะไร ถ้าหากจะอนุญาตเพียง ๖ เมตรแต่เจ้าหน้าที่ให้ ๑๘ เมตรเช่นนี้ เจ้าหน้าที่ก็ถูกตั้งโทษ เพราะกฎหมายก็มีบัญญัติไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นเสียหายอย่างไร ส่วนที่ว่าคดีไม่เกินแต่เสียค่าภาคหลวง และจะเป็นภาพโรค นอกเรื่องหนึ่งค่างหาก ไม่ใช่เกี่ยวกับอะไรในเรื่องนี้ เพราะเหตุว่าเป็นความบกพร่องของเจ้าหน้าที่ที่ไม่รอบคอบ มันเป็นเรื่องที่ควรจะเป็นหน้าที่ฝ่ายบริหาร ส่วนที่ว่ากำหนดโควตา งดโควตาคณชั้น หมายความว่าเราขออนุญาตแล้ว และเจ้าหน้าที่อนุญาตให้ ไปเช่น ๑๒ ลูกบาศก์เมตร ก็ถึงโควตา ๑๒ ลูกบาศก์เมตร ไม่ใช่ขอเท่านั้นถึงโควตา ๑๘ ลูกบาศก์เมตรเช่นนั้น มันไม่เกี่ยวในเรื่องนี้

พระยาภิรมย์ภักดี : ข้าพเจ้าขอเวลาสัก ๑ หรือ ๒ นาที ข้าพเจ้าคิดว่าการออก กฎหมายบ้านไม่ มัน อยู่ ในลักษณะ กฎหมายควบคุม สิ่งของทันที ถ้าว่าคนที่กินข้าวเดือนละ ๒ ถัง เราจะต้องออกกฎหมายควบคุมเนื้อไว้ว่าให้ครัวเรือนละ ๓ ถัง อย่างนั้นหรือ ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะออกกฎหมายให้เท่าพอดี ๒ ถัง นักเห็นเหมือนกัน เราออกกฎหมายเพื่อให้ราษฎรปลูกเรือนอยู่ บ้านไม้ก็ยากจะควบคุมอยู่ ทำไมเราจะไม่ฉลาด ไปออกกฎหมายเกินกว่าปลูกเรือนหลังครึ่งได้ อย่างนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

หลวงชานุมาน : เรื่องนี้ถกเถียงกัน ๒ ชั่วโมงแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ลงมติ

มีสมาชิกบริวาร

ประธานวุฒิสภา: มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว เมื่อไม่มีผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ประเด็นนี้อยู่ว่าจะแก้คำมร่างของกรรมาธิการหรือไม่ คือตามร่างเดิมเป็น ๑๘ ตูบปากกัเมตร หรือว่าจะเอาตามร่างกรรมาธิการซึ่งเสนอว่า ๑๒ ตูบปากกัเมตร ผู้ใดเห็นว่าควรให้เป็นที่ตามกรรมาธิการ โปรดชูมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕ ๑ คน

ประธานวุฒิสภา: ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดชูมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒ ๐ คน

ประธานวุฒิสภา: เป็นอันว่าเป็นที่ไปตามกรรมาธิการ

เลขาธิการวุฒิสภา: มาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕ ไม่มี
การแก้ไข

ไม่มีสมาชิกเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานวุฒิสภา: เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่า เป็นอันหมดวาระที่ ๒ แล้ว พิจารณาวาระที่ ๓ ต่อไป ผู้ใดเห็นว่าควรจะต้องร่างกติกาค้นไปยังสภาผู้แทน ขอได้ โปรดชูมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๔ ๕ คน

ผู้ใดไม่เห็นด้วยโปรดชูมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๖ คน

ประธานวุฒิสภา: เป็นอันว่าให้ส่งร่างกติกาค้นไปยังสภาผู้แทน

หมดระเบียบวาระแล้ว เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๕๕ นาฬิกา.

กรรมวิธีการตรวจรายงานการประชุมวุฒิสภา

พระยาเมธาธิบดี	ประเสริฐ บัณฑิตคุณ	ผู้ตรวจรายงาน
น.อ. ม.จ. พระปรีชา กมลาศน์ ร.น.	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	”
พระยาธมมกันทรวิบูลย์	สุรินทร์ ตัณฑการ	”
พระยาพิทยเบญญา	สุพันธ์ จิตรกลัก	”
พระยาประชาศรียศเสข	โสมเสถา ตัณฑการ	”
พระยาสนิทยประदान	พิพัฒน์ เอกะโรหิต	”
พด. ต. พระยาพิไชยสงคราม	ฮาร์วีน ตูบญ	”
พระยาอรรัตนมณฑล	ศิริ มนโคตรเวศย์	”
	จำรูญ บิรมปุระ	”
	โรศ กุปตะวาทีน	”
	ชุกม พลอยตั้งวางดัย	”
	ประภัสร์ จินตามัย	”
	เด็ก จำรูญ	”

เจริญ ปิ่นขาว
 เสด็จออกตรวจสภา

ศรีธรรมมาธิเบศ
 ประธานวุฒิสภา

พิมพ์ที่กองการพิมพ์
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
โทร. ๒๔๔๑๕๕๕